

VYZNÁNÍ

Ačkoliv po celý svůj život kolem sebe šířím

ŠTĚSTÍ, RADOST a LÁSKU,

a totéž od momentu samotného početí předávám i celé mé části sebe sama

... mé milované holčičce ...

pojmenované „sarah“, ale přející si být jen „sari“, bez jakéhokoliv dalšího označení,

... mému milovanému klukovi ...

pojmenovanému „tom“, oslovovaným „tomíku“, a přejícímu si totéž – být bez jakéhokoliv dalšího označení,

jsme pro náš stávající „systém“ „bytotně neposlušní“,

a to i v případě změny našeho právního statusu – z role „osoby“ na „člověka“, ukončení všech smluvních vztahů s veřejnoprávní korporací Česká republika, i trvalého zániku rolí „osob“, které jsme dříve zastupovali, do dne 20. července 2021,

a proto se nás pokouší za každou cenu přemoci a zdolat,

obdobně jako další bytosti, čisté duše, které přišly na Zemi šířit světlo a Lásku.

.....

Příběh započal porušováním základních zákonů i kanonů¹ ze strany „systému“, tj. našeho „státu“, který se stal v r. 2004 veřejnoprávní korporací ...

Z jeho strany došlo k **nerespektování svobodné volby lidské bytosti**, ať už člověka či občana, která je základním zákonem Vesmíru, a je **povinností všech ji respektovat**,

dále k **porušení základních lidských práv a svobod**, a to jak z pozice našeho základního zákona č. 2/1993 Sb., tj. **Listiny základních práv a svobod**, sekce Soukromého práva v rámci Občanského zákoníku a jeho § 3, tak i na mezinárodní úrovni, viz např.

„Deklarace o právu a zodpovědnosti jednotlivců, skupin a orgánů společnosti podporovat a chránit všeobecně uznávaná lidská práva a základní svobody“,

která je přílohou **Rezoluce OSN č. 53/144** ze dne 9. prosince 1998, a byla součástí 85. Plenárního zasedání Organizace Spojených Národů, kterého se mj. účastnili i zástupci tehdejšího státu České republiky. Povinností všech zúčastněných zemí bylo seznámení svého lidu s textem Deklarace, a její šíření. Zda-li byla, a jakým způsobem, u nás tato povinnost naplněna, nevím, avšak děkuji vyšším silám, že informace o ní, včetně jejího obsahu, doplula po vlnách sítě tam, kde pochopili význam této listiny a jako vzkaz v láhvi ji posílají dál ...

Za zmínku stojí i **porušení Ústavy ČR** ze dne 16. prosince 1992, základního zákona č. 1/1993 Sb., a **jejího článku 1 a článku 85**. V samotném **článku 1** se píše:

(1) Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na **úctě k právům a svobodám člověka a občana**.

(2) Česká republika **dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva**.

¹ Canonum De ius Positivum – kanon 2056 a 2057

Došlo, a stále **dochází, k porušování obou těchto odstavců, a to jak z pozice „člověka“, a jeho přirozených práv, tak i z pozice občana**, který je také člověkem, avšak **využívajícím** doposud jeho právní formy „osoby“, fyzické/právní, a to **za účelem jeho rozvoje, plnění svého poslání či povolání** v rámci komunity s názvem „stát“, **čerpání jistých „výhod“, služeb**, jako je např. zdravotnictví a s tím související zdravotní pojištění, školství, pojišťovnictví, bankovní aj.

Aby mohla být „výhoda“ tou pravou „výhodou“, potřebuje mít i svou druhou stranu, a to jsou **různého druhu zákonné povinnosti, které má občan za úkol plnit**. Vše je to **dobrovolné** a my **každým svým podpisem stvrzujeme tento smluvní, obchodní vztah**, a to až **do chvíle, dokud nejsme připraveni převzít zpět plnou zodpovědnost za svůj vlastní život**.

V rámci článku 85 a jeho odst. 2 Ústavní soudce slibuje:

„Slibuji na svou čest a svědomí, že **budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana**, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně.“

Ačkoliv byl Ústavní soud informován o změně statusu z role „osoby“ na „člověka“, a to u stovek, ne-li tisíců takto prohlášených lidských bytostí, **nedbá ochrany neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana, a ani jeho zákonné povinnosti**, obdobně jako v případech mnoha a mnoha dalších jednotlivců, zaměstnanců soudů nebo jiných orgánů veřejné moci, které měly tutéž povinnost, a to – **ohlásit změnu právní formy „osoby“, či její zánik, na příslušný rejstříkový soud**, dle § 80 zákona č. 304/2013 Sb.:

„Soud nebo jiný orgán veřejné moci **upozorní rejstříkový soud na neshodu mezi skutečným stavem a zapsaným údajem vždy, jakmile tato skutečnost při jeho činnosti vyjde najevo**.“

Tato změna, tj. neshoda mezi nově zjištěným skutečným stavem – status „člověka“, a zapsaným údajem – člověka dřívejší „osoba“, měla být zavedena do příslušných veřejných rejstříků jak Ústavním soudem, tak i zaměstnanci ostatních soudů či jiných orgánů veřejné moci, se kterými přišel „člověk“ do kontaktu a byli obeznámeni se změnou jeho statusu, a to ústním sdělením či písemně.

Z důvodu, že došlo k nenaplnění této zákonné povinnosti, vytvořila si skupina dobrovolníků z řad prohlášených „člověků“ vlastní veřejné rejstříky, jako je např. zivyclovek.com/evidence, o kterém informovala „stát“, veřejnoprávní korporaci Česká republika, a jeho zástupce.

Ve výše uvedeném veřejném rejstříku jsou uvedeny všechny listiny týkající se našeho prohlášení za člověka, obdobně jako i trvalého zániku rolí dřívejších „osob“, které jsme do dne 20. července 2021 zastupovali, a je tam **zapsáno i Společenství ORLICA – škola ozdobou života, šk.** (škola), viz orlica.cz, která je **společenstvím na mezinárodní úrovni, a ze své přirozenosti a podstaty patří mezi zájem chráněný zákonem**, neboť jedním z jeho poslání je hájení lidských práv a základních svobod.

Ze strany „státu“, jeho podřízených orgánů a zaměstnanců, je také **porušována „Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení“**, která byla sjednána v New Yorku dne 10. prosince 1984, a jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 8. září 1986 (viz Vyhláška ministra zahraničních věcí ze dne 18. srpna 1988, č. 143/1988 Sb., o Úmluvě proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání):

„Státy, které jsou stranou této Úmluvy, berouce v úvahu, že **v souladu se zásadami vyhlášenými v Chartě OSN je uznávání stejných a nezadatelných práv všech členů lidské společnosti základem svobody, spravedlnosti a míru ve světě**, uznávajíce, že **tato práva vyplývají z přirozené důstojnosti člověka**, berouce v úvahu **závazek států** podle Charty, zejména jejího článku 55, **podporovat všeobecnou úctu k lidským právům a základním svobodám a k jejich zachování**, majíce na zřeteli článek 5 Všeobecné deklarace lidských práv a článek 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, které stanoví, že **nikdo nemůže být podroben mučení nebo krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání**, majíce rovněž na zřeteli Deklaraci o ochraně všech osob před mučením a jiným krutým, nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním, přijatou Valným shromážděním dne 9. prosince 1975, přejíce si **zvýšit účinnost boje proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání na celém světě**, dohodly se na následujícím ...

Část I – článek 1:

1. Pro účely této Úmluvy výraz „**mučení**“ znamená **jakékoliv jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení s cílem získat od něho nebo od třetí osoby informace nebo přiznání, potrestat jej za jednání, jehož se dopustil on nebo třetí osoba nebo z něhož jsou podezřelí, nebo s cílem zastrašit nebo přinutit jej nebo třetí osobu, nebo z jakéhokoli jiného důvodu založeného na diskriminaci jakéhokoli druhu, když taková bolest nebo utrpení jsou způsobeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednající z úředního pověření nebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem.** Toto vymezení nezahrnuje bolest nebo utrpení, které vznikají pouze v důsledku zákonných sankcí, jsou od těchto sankcí neoddělitelné nebo jsou jimi vyvolány náhodou.
2. Tento článek je bez újmy jakémukoli mezinárodnímu dokumentu nebo národnímu zákonodárství, jež obsahují či mohou obsahovat ustanovení širšího použití.

Každý jeden z nás se narodil jako živá lidská bytost – děvče nebo chlapec.

Každý jeden z nás se narodil svobodný, jako člověk, na kterého se vztahují přirozená práva.

„Přirozené právo znamená právo nepsané, věčné, univerzální a nezávislé na státu (resp. společenství států), jehož podstatou je obecná rovnost všech lidí, požadavek spravedlnosti a zákaz diskriminovat kteroukoli lidskou bytost. Pojem přirozené právo vznikl ve starověkém římském právu. Zpravidla označuje souhrn určitých právních principů nebo obecných právních norem, které vycházejí z člověka a jeho přirozenosti, rozumu nebo jako výraz božího záměru, boží vůle. Zákonodárce by se měl řídit zásadami přirozeného práva, například spravedlností, aby svým pozitivním zákonům dodal legitimitu, klíčový pojem přirozeného práva.“

Cicero, římský právník, státník a filosof, shrnuje učení o přirozeném zákonu takto:

„Pravý zákon spočívající ve správném pochopení v souladu s přirozeností, rozlévá se na všechny, neodporuje si, platí ustavičně... Nemůžeme být tohoto zákona zbaveni ani rozhodnutím senátu ani lidu a neplatí také jiný zákon v Římě a jiný v Athénách, jiný nyní a jiný v budoucnosti, nýbrž jeden zákon, a to ustavičný a neměnný, bude vždy platit pro všechny národy a bude jeden společný jakoby učitel a panovník všech, totiž Bůh.“

Myšlenka přirozených – a tedy nezrušitelných – práv každého člověka vedla k přijetí Všeobecné deklarace lidských práv a svobod Valným shromážděním OSN v roce 1948, aj.“²

Poskytnutím 1. souhlasu našich rodičů ve věci vydání Rodného listu za nás – děti – jsme „dobrovolně“ přijali roli „osoby“, na kterou se vztahují Lidské zákony (lex humana), jak je nazval Tomáš Akvinský, zakladatel tomismu, které vyhlásují panovníci a lidé sami. V případě území České republiky se jedná o zákony ČR, mezinárodní smlouvy aj. Rodný list je ceninovým papírem, a stal se „naší“ první obchodní smlouvou sepsanou na naše jméno, dle doporučení „státu“, a povětšinou **kapitálkami** nebo prvním velkým písmenem v případě jména i příjmení, které označují „osoby“. A coby „osoby“, občané ČR, můžeme využívat již dříve zmíněných „výhod“ „státu“.

Každý jeden z nás se může při dosaženém stupni vědomí, na základě svého svědomí a zákonu svobodné volby, rozhodnout převzít zpět plnou zodpovědnost za vlastní život, a stát se znovu „člověkem“. To vše na základě svého prohlášení. Pamatuje na to kanonické právo a jeho kanon 2056:

„Pokud se zjistí, že soukromý skrytý trust byl vytvořen na falešných předpokladech, pak **trust okamžitě ztratí veškerý majetek, pokud se muž nebo žena prohlásí za toho, kdo má tělo, mysl a duši, kdo je uveden v rodném listu.**“, a kanon 2057:

„Jakýkoli správce nebo exekutor, který odmítne okamžitě zrušit Cestui Qui Vie Trust **člověku**, který **chce převzít kontrolu** nad svou soukromou osobou a vlastnit své postavení a kompetence, se provinil podvodem a zásadním porušením svých povinností vyžadující okamžité odstranění a potrestání.“

² Zdroj: Wikipedie/Přirozené právo

A jak náš Příběh pokračoval dál ?

Kdysi jsem zastupovala roli „osoby“ – nejdříve Marcely Mrózkové, a po uzavření další obchodní smlouvy Marcelou Sumegovou. Možná mě někteří z Vás měli to „štěstí“ pod těmito jmény/názvy poznat, ať už osobně nebo v rámci písmenek, které byly vždy mou vášní.

V průběhu mé cesty v rámci komunity s názvem „stát“ jsem se v rámci své profese věnovala různým asistentským pozicím, dotacím, vzdělávání, finančnímu poradenství, rozvoji podnikání v oblasti síťového marketingu aj. Všude, kde jsem byla, ať už to bylo v rámci života soukromého, rodinného či profesního, jsem se pokoušela vždy dělat to nejlepší, co jsem jen dokázala a jít druhým příkladem – svým chováním, vyjadřováním, činy a hodnotami, ve které jsem věřila.

Do doby prohlášení za „člověka“, k němuž jsme společně se sárinkou a tomíkem došli dne 20. července 2021, rozhodnutím ze své svobodné vůle, a o kterém jsme informovali všechny příslušné soudy, úřad vlády, prezidenta, ministerstva, instituce aj., a to u nás i v zahraničí, jsem vždy zodpovědně plnila všechny zákonné povinnosti vztahující se k „osobě“, nebo k „osobám“ „dětí“, coby jejich zákonný zástupce a maminka, která měla „dětí“ svěřeny do své péče, a i po něm, tj. po našem prohlášení za „člověka“, jsem se pokoušela dostat všem našim povinnostem týkajících se dřívějších „osob“, nebylo-li to v rozporu s přirozeným právem a základními zákony.

Díky svému studiu, které započalo po ukončení všech škol, jsem zjistila, že povinná školní docházka „dětí“, dřívějších „osob“, je povinná pouze pro občany ČR, ne člověky. A jelikož jsem se nestala „člověkem“ pouze na papíře, coby únik ze „systému“, ale celým svým bytím, již v měsíci říjnu 2021 jsem si začala uvědomovat, že nebudeme schopni dostat „zákonné povinnosti“ povinného přezkoušení za dřívější „osoby“, neboť by neměl na „přezkoušení“ kdo fyzicky jít, když bytosti, které dříve zastupovaly žáky školy, měly od 20. července 2021 už pouze a jen vůli člověka, a v případě vystupování za někoho, kým nejsme, bychom se dopouštěli protiprávního jednání. S uvědoměním této skutečnosti jsem v listopadu r. 2021 žádala o radu a navedení, jak vyřešit tuto situaci, samotný Ústavní soud. Dle článku 85 Ústavy ČR, ve které se ústavní soudce zavázal chránit neporušitelnost přirozených práv člověka, jsem věřila, že on bude ten Pravý, kdo mi „pomůže“. Nestalo se tak.

Hledala jsem tedy dál, a počátkem ledna 2022 jsem kontaktovala Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, ve kterém jsem jim z pozice člověka popsala celou vzniklou situaci. Žádala jsem je o udělení výjimky pro dřívější „osoby“, žáky školy, aby je mohla škola vymazat ze své evidence. Po-moc opětovně nepřišla.

V pravdě jsem vše počátkem ledna 2022 napsala i paní ředitelce konkrétní základní školy a pokoušela se jí co nejlépe vysvětlit vzniklou situaci – naši změnu statusu. Chtěla jsem učinit nějaký vstřícný krok směrem ke škole, a tak jsem paní ředitelce nabídla namísto pololetního přezkoušení na půdě školy „rozhovor“ u nás v domácnosti nebo na místě, kde bychom se domluvily, vyjma prostor školy. Rozhovor měl probíhat mezi sárinkou, a tomíkem, člověky, a paní učitelkami, s tím, že bychom to mezi sebou sepsaly vše tak, aby to bylo v Pravdě, a i ona to mohla „ukončit“. Odmítla.

Stačilo tak málo – jen se domluvit v rámci soukromé dohody mezi člověkem a „osobou“, ať už právnickou coby „školou“ nebo „fyzickou“ coby paní ředitelkou ...

obdobně jako v případě odeslání informace o našem prohlášení za „člověka“ na celou řadu soudů, ministerstev a institucí... Stačilo tak málo... jeden jediný „úředník“ ze soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, který by dostal své zákonné povinnosti dle § 80 zákona č. 304/2013 Sb., a ohlásil by změnu právní formy „osoby“ na příslušný rejstříkový soud ...

Nestalo se.

Rozjel se bláznivý „systémový“ kolotoč a mohu říci, že stal opravdu za to.

Neprávoplatné návštěvy z OSPODu, údajné policejní vyšetřování za mravní ohrožování výchovy dítěte, fyzická účast mne – člověka – na 3 jednáních u soudu, to vše v místě tehdejšího bydliště, kde jsme byli po celou dobu jednání na lavičce pro pozvané, s doklady „člověka“ a listinami o našem prohlášení, a ačkoliv jsme tam byli i se svědky, kteří mne, sárince a tomíkovi potvrdili, kým skutečně jsme – prohlášenými „člověky“, soudce se nás neustále snažil ztotožňovat s někým, kým jsme nebyli. Nejenže nenaplnil svou povinnost dle § 80 zákona č. 304/2013 Sb., ale ještě zadal do evidence obyvatel informaci o tom, že „osoby“, o nichž vede údajné jednání, žijí na místě, které jsme nově obývali my – člověkové.

„Úřednický“ kolotoč pokračoval. Přidaly se k němu návštěvy Policie, ať už v rámci jejich vyšetřování nebo pokusů o předávání listin na jméno „osoby“, další nepravoplatné návštěvy OSPODu, tentokrát z jiného města, závěrem se k tomu přidaly návštěvy vykonavatele soudu nebo justiční strážce z okresního státního zastupitelství ... To vše ve věci „osob“, které ode dne 20. července 2021 již nikdo nezastupoval, a o jejichž změně statusu – změně právní formy – byly informovány všechny tyto instituce, orgány veřejné moci, i každý jeden zaměstnanec, se kterým jsme se osobně potkali.

Nikdo z nich se fyzicky nikdy nesetkal s osobami, o nichž vedli jednání či šetření, přesto se nezdráhali tvořit falešné důkazy a záznamy. Spoustu zástupců „státu“, veřejnoprávní korporace Česká republika, kteří k nám přišli poprvé, měli „hrůzu“ z toho, ke komu to mají jít. Podle jejich spisů se jednalo o osobu nepřizpůsobivou, která mravně ohrožuje své děti. Obávali se, kam to vůbec jedou ... Po krátkém rozhovoru s námi mnozí z nich nevěřili vlastním očím, neboť se jim před jejími zraky objevila milující rodina, kde se všichni její členové usmívají, jsou v radosti a lásce. Ačkoliv nerozuměli, dál plnili příkazy „systému“ se slovy, že musí, je to jejich práce.

Víte – mou „prací“ – spíše smyslem mého života, bylo předání všeho, co umím, a co je ve mně, mé milované sárince a tomíkovi.

Z celého srdce jim DĚKUJI za to, že Jsou. Miluji je. Upřímně, opravdově, tou pravou čistou Láskou ... Miluji je tak moc, že si přeji, aby byli zcela svobodní, a dokud budou chtít být se mnou, budu nesmírně šťastná, a pokud se jednou rozhodnou být někde jinde, s Láskou je nechám odejít.

Láska není o tom, že někoho držíme v kleci, ale o tom, že mu dáme křídla a poskytneme „domov“, do kterého se budou moci kdykoliv vrátit ...

Nastalo období, kdy sárinka s tomíkem, člověkové, opustili svůj „domov“ ...

Vše by to bylo v pořádku, pokud by to bylo rozhodnutí z jejich svobodné vůle, ale nestalo se tomu tak.

Představitel moci soudní v novém místě působení si vykonal v průběhu měsíce června a července 2023 dvě jednání u soudu, bez účasti „osob“, o kterých se jednalo řízení či „osoby“, která měla vystupovat jako jeden z účastníků řízení, druhý byl fyzicky přítomen, a rozhodl o svěření „osob“, které sárinka s tomíkem dříve zastupovali, a to do dne 20. července 2021, do péče 2. zákonného zástupce.

Ačkoliv byl soudce dopředu, minimálně měsíc před prvním jednáním, písemně požádán mnou – člověkem – o osobní setkání mimo jednací síň soudu, na kterém bychom našli společné řešení a hlavně – se i seznámili, společně se sárinkou a tomíkem, nabídky nevyužil a na dopis nijak nereagoval.

Okresní soud, kde jednání probíhaly, byl mnou – člověkem – dále upozorněn na to, že se z jejich strany jedná o protiprávní jednání, neboť jednání, které chtějí otevřít, se týká „osob“, u nichž ke dni 20. ledna 2023 došlo k trvalému zániku rolí těchto „osob“, a to pravomocným Rozhodnutím Suverénů – prohlášených „člověků“ – mne, sárinky a tomíka. Informace o tomto Rozhodnutí, včetně všech předcházejících listin, byla odeslána na patřičné soudy a instituce a zaevidována ve veřejném rejstříku zivyclovek.com/evidence.

K tomuto faktu soud také nepřihlížel.

Rozsudek soudu nebylo možno oficiálně doručit, neboť adresu, která je uvedena u „osob“ v registru obyvatel, obývají pouze a jen člověkové. Došlo tedy k pokusu o doručení všemožnými způsoby – na dvě e-mailové adresy člověka, formou aplikace what's app přes druhého zákonného zástupce aj. Nakonec muselo být Rozhodnutí vyvěšeno na úřední desce, kde se bere 10. den za doručené, ovšem v případě oprávněné osoby.

Ptám se – kdo je tou oprávněnou osobou, když u „osob“, ve věci kterých bylo vedené jednání, došlo k trvalému zániku těchto rolí a od 20. července 2021 je již nikdo fyzicky nezastupoval, nebyl-li to sám „stát“ do chvíle jeho rozhodnutí o přesunu povinností na 2. zákonného zástupce?

Ačkoliv docházelo k mnoha protiprávním jednáním ze strany „státu“ a jeho podřízených orgánů, ať už ve vazbě na nerespektování svobodné volby lidské bytosti – rozhodnutí o našem prohlášení za „člověka“ i rozhodnutí sárinky a tomíka – být se mnou, porušování základních lidských práv a svobod, Ústavy ČR, a v mnoha a mnoha případech docházelo k jasnému a prokazatelnému „mučení“, dle **Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení**“, viz:

„Pro účely této Úmluvy výraz „**mučení**“ znamená **jakékoliv jednání, jímž je člověku úmyslně působena silná bolest nebo tělesné či duševní utrpení s cílem získat od něho nebo od třetí osoby informace nebo přiznání,**

potrestat jej za jednání, jehož se dopustil on nebo třetí osoba nebo z něhož jsou podezřelí, nebo s cílem zastrašit nebo přinutit jej nebo třetí osobu, nebo z jakéhokoli jiného důvodu založeného na diskriminaci jakéhokoli druhu,

když taková bolest nebo utrpení jsou působeny veřejným činitelem nebo jinou osobou jednající z úředního pověření nebo z jejich podnětu či s jejich výslovným nebo tichým souhlasem.“,

nezdráhali se použít tu nejvyšší metu, které mohli dosáhnout, a dne 21. srpna 2023 přijeli v počtu 3 aut, 6 zúčastněných – soudní vykonavatel, soudní úřednice, justiční stráž, 2 zaměstnankyně z OSPODu a otec „děti“, po poli k prostoru, který jako „člověkové“ obýváme, a je ze směru od hlavní zpevněné komunikace, kde je i parkoviště, označen, a to uvedením těch, kteří prostory obývají – námi, člověky, na poštovní schránce nacházející se bezprostředně u silnice,

a bez jakéhokoli našeho souhlasu vstoupili do našich venkovních soukromých prostor, vše od prvopočátku natáčeli na telefon prostřednictvím paní zaměstnankyně z OSPODu, které jsem jasně sdělila, aby s tím okamžitě přestala, neboť nemá náš souhlas. Nerespektovala a natáčela dál. Vyjma pana soudního vykonavatele se mi na počátku mých opakovaných výzev odmítali ztotožnit či uvést své jméno.

Nestačilo to, a ve chvíli, kdy jsem se ještě nacházela na hlavní zpevněné komunikaci, kde jsem se je pokoušela vyzvat pro naši komunikaci na veřejném prostoru, otevřeli bez jakéhokoli mého souhlasu chaloupku, kterou obýváme, a vstoupili všichni dovnitř. Nežli jsem doběhla do vnitřních prostor, byla polovina zúčastněných v horním patře chaloupky, kde se nacházela sárinka s tomíkem, člověkové.

Ačkoliv jsem je mnohokrát a důrazně vybízela k tomu, aby opustili vnitřní prostory naší chaloupky, kde nemají právo vstupovat, nedbali a pokračovali dál v plnění svých „příkazů“. Celé dění neustále natáčela paní úřednice z OSPODu a druhá z nich mezitím zavolala někoho telefonicky na pomoc. Domnívám se, že se jednalo o Policii. Slyšela jsem přijíždět nějaké vozidlo – opět po poli, ale na výzvu soudního vykonavatele pak vozidlo odjelo.

Všechny zúčastněné jsem neustále slovně vybízela k tomu, aby se přemístili společně se mnou do kuchyně, kde se mi nejdříve všichni ztotožní svým podpisem na papír, abych věděla, kdo tam všechno je. Ve chvíli, kdy shora s pláčem scházela sárinka, povedlo se mi část z nich odvést do kuchyně, držíc u toho sárinku za ruku. Po chvíli dorazili ostatní shora, a tak jsem jim všem ukázala papír na stole, na který se mi mají všichni jeden po druhém ztotožnit. Udělali to. Se sárinkou jsme seděli na pohovce a všichni nás obestoupili, Ptala jsem se, kde je tomík, a bylo mi řečeno, že byl již odveden do auta a tam ho hlídá paní z OSPODu. Výrazně jsem nesouhlasila, že na to nemají žádné právo. Psychický nátlak a manipulace pokračovala dál. Stále na mne tlačili, abych sárinku pustila. Nesouhlasila jsem. Samotná sárinka se mně pevně držela. Soudní úřednice ji chytla za ruku a snažila se jí „vytrhnout“ z mé náruče, ostatní mne k tomu také neustále vybízeli se slovy, že to dnes nejde jinak. Kdyby sárinka souhlasila, a bylo by to její přání, pustila bych ji, ale stále se mně pevně držela, a ve chvíli, kdy ji začali znovu tahat, chytla jsem ji pevně ještě nohama, ať ji tímto způsobem neodeberou. Soudní úřednice mne jasně slovně žádala, ať sárince poskytnu svůj souhlas, že může jít. Výrazně jsem nesouhlasila. Pro uklidnění celé situace jsem jim jasně poručila, aby všichni ustoupili o 2 m dozadu, ať se můžeme všichni uklidnit. Časem poslechli. Sdělila jsem jim, že neexistuje, aby takovým způsobem sárinka s tomíkem odjeli, že se jedná o neoprávněný zásah a únos lidských bytostí, člověků.

Řekla jsem jim, že chci ještě hovořit s tomíkem. Odpověděli mi, ať tedy už jde i sárinka do auta a tam si s nimi mohu popovídat. Opět jsem nesouhlasila. Automobil je opět jejich prostor. Navrhla jsem, že si pro tomíka dojdu, společně se sárinkou, vystoupí z auta a půjdeme si společně – ve třech – popovídat na lavičku nacházející se před chaloupkou, a kde na nás všichni uvidí. Pan soudní vykonavatel souhlasil.

Stalo se. Se sárinkou a tomíkem jsme seděli společně na lavičce, kde jsme se drželi v objetí a povídali si. Paní úřednice z OSPODu opět šla nejdříve za námi a chtěla nás natáčet, ale požádala jsem ji, ať odejde a dá nám náš prostor. Ustoupila, obdobně jako všichni ostatní.

Držíc se stále v náručí jsem sárince a tomíkovi vysvětlila, že to dnes asi jinak nepůjde. Ačkoliv se jedná o neoprávněný příjezd a celý zásah, neboť přijeli v záležitosti „osob“ a plnění soudního rozhodnutí za „osoby“, které již dávno nejsou, v zájmu hladkého průběhu situace bude zřejmě dobré, když dnes s jejich „otcem“ odjedou. Pokračovala jsem, že je to ta největší zkouška, která nás na naší aktuální cestě čeká, pár dnů odloučení, a že ji společně zvládneme, jen musíme být silní. Plakali se slovy, že si přejí být se mnou, ale nakonec souhlasili.

Pana soudního vykonavatele jsem požádala, ať s námi vstoupí do chaloupky, že se tam sárinka s tomíkem zajdou převléknout z pyžamak a sbalí si nějaké své věci. Souhlasil. V chaloupce jsem mu předala naše karty chráněné osoby dle Rezoluce OSN č. 53/144, a požádala ho, aby si je ofotil a vzal sebou. Učinil tak a já šla nahoru do patra za sárinkou s tomíkem, kteří se tam s pláčem balili. Hodně, hodně jsme se objímali. Snažila jsem se je co nejvíce uklidnit a opakovala jim, že bude všechno v pořádku, že je to pouhá hra, kterou teď musíme dohrát, a že ji společně zvládneme. Opětovně mi řekli, že si přejí být se mnou. Já jim odpověděla, že vím, přejí si totéž. Teď se jen musíme na pár dnů oddělit, aby se to mohlo celé ukončit.

Přicházejíc k ostatním jsem pak pana soudního vykonavatele požádala, aby to teď natáčel a na „video“ jsem sdělila, že se jedná o neoprávněný zásah a odvoz prohlášených svobodných suverénních živých lidí, toma a sarah, z rukou člověka, marcely.

Se sárinkou a tomíkem jsme se ještě jednou pořádně objali a rozloučili, ostatní se postupně posadili do vozidel a odjeli...

Tentýž večer bylo mnou, za doprovodu svědka, nahlášeno na Policii trestní oznámení ve věci únosu lidských bytostí, prohlášených lidí, toma a sarah, proti jejich svobodné vůli a rozhodnutí, na všechny zúčastněné ... Dva dny na to bylo z mé strany člověka nahlášeno trestní oznámení na okresním státním zastupitelství ve věci porušování základních lidských práv a svobod, včetně neustálého zadržování lidských bytostí, lidí, proti jejich svobodné vůli a rozhodnutí, na adrese „otce“ ...

Děkuji vyšším silám, že mne vedly, a díky navedení jsem věděla co a kdy dělat.

Děkuji všem blízkým Přátelům, kteří při mně v těchto chvílích stáli a co nejvíce mě podporovali, ať už fyzicky nebo i psychicky.

Děkuji otci sárinky a tomíka, ne „systémové“ osobě, která jen plní rozkazy, chtěla volat policii a zakazovat mi styk s „dětmi“, ale jemu, vnitřnímu člověku, že přesto všechno, že byl proti, a měl strach, dokázal respektovat můj neohlášený úterní příjezd k místu jeho bydliště s cílem společného rozhovoru a uklidnění sárinky a tomíka, kterým jsem to slíbila, neboť v noci téměř vůbec nespali, jen plakali, a v průběhu úterního dne byli v horečkách, zvraceli apod.

Společný rozhovor s otcem „dětí“ se nekonal a namísto policie byl nakonec povolán můj tatínek a bratr otce „dětí“. Ačkoliv mi bylo sděleno, že tam nemám co dělat, sárinka s tomíkem byli šťastní, že mne vidí a jsem tam s nimi. Po dlouhatánském našem objetí a povídání se již cítili o něco lépe a byli silnější. Věděli, že to teď musí chvíli zvládnout, aby to mohlo celé skončit a oni se mohli vrátit zpět domů, ke mně. Před rozloučením ode mne dostali úkol, a to – pořádně se vyspat, ať jsou další den již bez horečky a mají více síly. Povedlo se.

Děkuji opět otci sárinky a tomíka, že ačkoliv si to moc nepřál, mohla jsem přijet na 20 min i ve středu, a pak strávit se sárinkou a tomíkem v průběhu sobotního odpoledne krásné 4 hodinky společně stráveného času, které jsme si nesmírně užívali. Bylo to velmi, velmi naplňující. Cítila jsem se skutečně „bohatá“ – být plna Boha.

Jak bude náš příběh pokračovat dál, je ve hvězdách....

Možná tak trochu i ve Vašich rukou podle toho, kam a ke komu doplňuje tento vzkaz v láhvi ...

Vždy jsem věřila, že ve sdílení je Síla a také, že od té doby, co jsem se naučila životem plynout, dějí se zázraky.

K dnešnímu dni, tj. k 29. srpnu 2023 jsou sáři s tomíkem, člověkové, stále v místě bydliště jejich otce.

Pravdou je, že v průběhu našeho včerejšího telefonického rozhovoru mi oba řekli, že si moc moc přejí, aby byli již další den, tj. dnes, 29. srpna se mnou. **Chtějí jet „domů“.**

Jejich tatínka mají rádi, ale nechtějí u něj žít ... Až se situace uklidní, přejí si k němu jezdit na občasné víkendy, jak tomu bývalo kdysi, nežli započal ten „systémový“ kolotoč, v průběhu kterého se spoustu věcí změnilo.

Někteří z nás se více odloučili, jako např. sárinka s tomíkem od jejich otce, který jim neustále opakoval, jak musí maminka ustoupit, jinak bude zle, půjde do vězení, oni bydlet k němu apod., a tak tam přestali chtít za ním jezdit a on – měl vlastně nakonec také strach za nimi přijet a popovídat si.

Možná celá tato bláznivá situace tomu pomohla a již se to změnilo, kdo ví?

Někteří z nás se naopak více sblížili, jako já a sárinka s tomíkem, Každá zkouška, kterou nám „systém“ připravil, každá jedna úřední neohlášená a neprávoplatná návštěva nás učinila silnějšími a silnějšími. Čím více ústupků po nás představitelé „systému“ chtěli, tím větší odhodlání a víru v sebe jsme díky tomu nacházeli.

Děkuji za to.

Upřímně a z celého srdce, děkuji mému tatínkovi, se kterým jsem se minulé úterý nerozešla příliš v dobrém. Bylo tam mnoho nevyřčených emocí a strachů ... Přesto všechno sebral veškerou svou sílu, a přijal mé pozvání na společný rozhovor do kavárny... Děkuji, děkuji, děkuji ... Byla to nejintenzivnější 1,5 hodinka stráveného času s mým tatínkem, ve které vyšlo ven spoustu uzamčených slov, skrytých pout. Věřím, že některé z nich se nám povedly prolomit a už bude jenom lépe a lépe ...

A děkuji také za krásnou „reklamu“ našeho Společenství ORLICA – škola ozdobou života, šk., formou jednoho článku v médiích, kterou teď budeme díky „systému“ dále rozvíjet, neboť se hlásí další členové o přestup na ni, a začínají projevovat zájem další ...

V případě Vašeho zájmu, a budete-li to tak cítit, můžete poslat dobrovolný příspěvek na rozvoj školy ORLICA, č. účtu u e-koruny: 2302209538/2010, variabilní symbol: **555 000 000.**

Děkuji, protože vím, že **vše je tak, jak býti má ...**

Hráz je zbořena, světlo se šíří

... dál a dál ...

prosvětluje každý kousínek tmy, který se kde nachází.

Závěrem ...

Narozením sárinky a tomíka,
kteří jsou mou částí sebe sama, a společně tvoříme Jednotu,
jsem v životě objevila ZÁZRAK.

Zázrak nového ŽIVOTa a nové NADĚJE.

Naděje, že může být lépe,
a že společně vytvoříme Svět Míru,
kde se k sobě všechny živé bytosti chovají v Lásce a Míru,
a žijí v souladu se sebou samým a s Matkou Přírodou.

Mnoho let jsem hledala tento svět
a prožila spoustu dobrodružství – milých i nemilých,
nežli jsem pochopila, že ...

tento svět je uvnitř nás
– jsme to MY –
v naší čiré podstatě.

Od chvíle, kdy se Vám ho povede objevit,
jste plní Lásky a Světla.

Uvědomíte si, že Vy samotní jste Láskou a Světlem, a svým bytím to šíříte dál ...

Nežli došlo k objevení tohoto vnitřního Světa Míru, bylo potřeba zdolat spoustu zkoušek, které mne mnohému učily. Dnes mohu říci – DĚKUJI za každou jednu z nich, a DĚKUJI za každou jedinou bytost, se kterou jsem se na své cestě potkala.

Nebýt Vás, nejsem dnes tím, kým jsem, součástí všeho a ničeho.

Cítím, že můj dosavadní život skončil a já ... začíná se ztrácet nějaké já ... jsem součástí celku.

Jsem jednou z Vás a Vy jste součástí mne. Všichni jsme Jedno.

Děkuji.

marsi